

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

місто Львів

19 жовтня 2023 року

Слідчий в ОВС слідчого відділу Управління СБ України у Львівській області капітан юстиції Салтиков Станіслав Михайлович, розглянувши матеріали досудового розслідування № 22023140000000071 від 01.03.2023, за ознаками вчинення кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 111, ч.1 ст. 258-3, ч.2 ст. 260 КК України, встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення про підозру особі у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 42, 276, 277, 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Бондар Ользі Олегівні, 25.07.1980 року народження, уродженці м. Тумач Івано-Франківської області, українці, громадянці України, раніше не судимій, одруженій, зареєстрованій та проживаючій за адресою: м. Донецьк, вул. Дрогобицька, буд. 29, РНОКПП: 2942609461, яка не є депутатом, адвокатом або нотаріусом

про те, що вона підозрюється у державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України, а саме: надання іноземній державі та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України.

Виклад фактичних обставин кримінального правопорушення, передбаченого ч.1 ст. 111 КК України:

24.10.1945 набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26.06.1945, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація (далі – рф) та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 09.12.1981 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями – № 2131 (XX) від 21.12.1965, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24.10.1970, що містить

Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16.12.1970, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14.12.1974, що містить визначення агресії, установлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у ст.ст. 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14.12.1974 № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави;

- застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового чи іншого характеру, не можуть слугувати виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили чи погрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання спорів та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975, який підписаний СРСР, правонаступником якого є російська федерація.

Згідно із ст.ст. 1,2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18.10.1907, яка вступила в дію 26.01.1910 та 07.03.1955, визнана СРСР, правонаступником якого є російська федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього та недвозначного попередження у формі або мотивованого оголошення війни, або ультиматуму з умовним оголошенням війни. Про існування стану війни має бути без зволікання оповіщено нейтральним державам, і він матиме для них дійсну силу лише після отримання оповіщення.

Окрім цього, Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з цим документом територія України є неподільною та недоторканою. Незалежність України визнали понад 68 держав світу, серед яких і російська федерація.

Відповідно до преамбули Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990, Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Згідно з положеннями Статуту ООН і зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі від 31.05.1997, Україна та російська федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство (ратифікований Законом України від 14.01.1998 №13/98-ВР та федеральним законом російської федерації від 02.03.1999 № 42-ФЗ). Відповідно до ст.ст. 2-3 зазначеного Договору, російська федерація зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Згідно із описом та картою державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та російською федерацією про українсько-російський державний кордон від 28.01.2003 (ратифікований російською федерацією 22.04.2004), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької і Луганської областей відноситься до території України.

Крім того, відповідно до ст.ст. 1-3 Конституції України, яка прийнята Верховною Радою України 28.06.1996, Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю.

Згідно зі ст. 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування. Право визначати і

змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Відповідно до ст. 68 Конституції України, кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Згідно із ст.ст. 132, 133 Конституції України, територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. Систему адміністративно-територіального устрою України складають: АР Крим, області, зокрема Донецька та Луганська, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

Окрім цього, відповідно до абз. 1,2 ст. 124 Конституції України, правосуддя в Україні здійснюють виключно суди. Делегування функцій судів, а також привласнення цих функцій іншими органами чи посадовими особами не допускається.

Згідно із абз. 1 ст. 125 Конституції України, судоустрій в Україні будується за принципами територіальності та спеціалізації і визначається законом.

Відповідно до ч.5 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», правосуддя в Україні здійснюється виключно судами та відповідно до визначених законом процедур судочинства. Делегування функцій судів, а також привласнення цих функцій іншими органами чи посадовими особами не допускається. Особи, які привласнили функції суду, несуть відповідальність, установлену законом. Народ бере участь у здійсненні правосуддя через присяжних.

Згідно із ч.1 ст. 6 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», суди здійснюють правосуддя на основі Конституції і законів України та на засадах верховенства права.

Відповідно до ч. 1 ст. 52 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», суддею є громадянин України, який відповідно до Конституції України та цього Закону призначений суддею, займає штатну суддівську посаду в одному з судів України і здійснює правосуддя на професійній основі.

Водночас, 20.02.2014 з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії рф території АР Крим і м. Севастополя, усупереч вимогам п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, п.п. 3, 8 Меморандуму про підтримку миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10.02.1995, ст.ст. 2, 3 Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією, принципів Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975, а також всупереч вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН, Декларації Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 09.12.1981 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та декларацій, затверджених резолюціями Генеральної Асамблеї ООН № 2131 (XX) від 21.12.1965, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх

незалежності та суверенітету, № 2625 (XXV) від 24.10.1970, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН, № 2734 (XXV) від 16.12.1970, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, № 3314 (XXIX) від 14.12.1974, що містить Визначення агресії, статей 1, 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18.10.1907, ст.ст. 1, 2, 68 Конституції України, на територію суверенної держави Україна, а саме АР Крим і м. Севастополь, представниками влади рф і службовими особами зс рф розпочато збройне вторгнення регулярних військ рф на територію України.

В подальшому, у березні – квітні 2014 року в м. Донецьк та інших населених пунктах Донецької області також розпочалася збройна агресія російської федерації шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств російської федерації, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, направленої на окупацію Донецької області та порушення територіальної цілісності України.

07.04.2014 в окремих містах та районах Донецької області, всупереч законодавству України, оголошено «Декларацію про суверенітет Донецької народної республіки» та 11.05.2014 проведено незаконний референдум з питання «Про підтримку акта про проголошення державної самостійності Донецької народної республіки», за результатами якого проголошено створення незаконного псевдодержавного утворення «Донецька народна республіка» (далі – т.зв. «днр»).

З метою забезпечення діяльності самопроголошеної т.зв. «днр» представниками російської федерації з числа своїх громадян та місцевого населення Донецької області сформовані підрозділи політичного (органи державної влади «днр») та силового блоків (до складу яких увійшли представники незаконних збройних формувань, так званих правоохоронних і судових органів), які мали стабільний склад лідерів, підтримували між собою тісні стосунки, забезпечували централізоване підпорядкування учасників політичного та силового блоку лідерам організації, а також розробили план злочинної діяльності та чіткий розподіл функцій учасників щодо його досягнення.

Вказана терористична організація «днр» має організовану структуру військового типу, а саме: єдиноначальність, підпорядкованість, чітку ієрархічність її дисципліну, його учасники озброєні вогнепальною зброєю, вибухівкою, а також мають тяжке військове озброєння та військову техніку. В зазначеному формуванні визначено механізм вступу до нього, порядок проходження служби, в кожному структурному підрозділі ставляться завдання щоденної діяльності, що полягає в здійсненні методами військових операцій силової підтримки незаконно створених структур «днр», придушення організованого опору населення на окупованій території, депортації населення Донецької області, встановлення режиму військового стану, протистояння підрозділам Збройних Сил України та правоохоронних органів України, знищення їх живої сили і матеріальних засобів, а також скоєння інших тяжких та особливо тяжких кримінальних правопорушень. Вказані формування дислокуються в різних населених пунктах і місцевостях на тимчасово окупованій частині Донецької області та мають загальну координацію керівництва.

Зважаючи на викладене, 07.04.2014, за поданням керівника Антитерористичного центру при Службі безпеки України, погодженим із Головою

Служби безпеки України, на території Донецької і Луганської областей розпочато проведення антитерористичної операції (далі – АТО).

13.04.2014, через посилення сепаратистських виступів та захоплення державних установ на сході України, виконуючий обов'язки Президента України Указом від 14.04.2014 № 405/2014 затвердив рішення Ради національної безпеки і оборони України «Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України», та Україною розпочато на території Донецької та Луганської областей широкомасштабну АТО із залученням Збройних Сил України та інших військових формувань.

Частиною 2 статті 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 року № 1207-VII констатовано, що тимчасова окупація території України розпочалася 20.02.2014.

Визнання Верховною Радою України «ДНР» терористичною організацією, як і численні злочини, вчинені її представниками, знайшли своє відображення у Заяві Верховної Ради України «Про трагічну загибель людей внаслідок терористичного акту над територією України», схваленій постановою Верховної Ради України від 22.07.2014 № 1596-VII, Заяві Верховної Ради України «Щодо протидії поширенню підтримуваного російською федерацією міжнародного тероризму», схваленій постановою Верховної Ради України від 22.07.2014 року № 1597-VII, Зверненні Верховної Ради України до Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, національних парламентів держав - членів ЄС, США, Канади, Японії та Австралії щодо масового розстрілу людей під Волновахою в Україні, затверджену постановою Верховної Ради України від 14.01.2015 № 106-VIII, Заяві Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії російської федерації та подолання її наслідків», схваленій постановою Верховної Ради України від 21.04.2015 року № 337-VIII.

Отже, Верховною Радою України, як єдиним законодавчим органом державної влади, констатовано віднесення «ДНР» до терористичних організацій, а відповідних осіб, які забезпечують їх функціонування, як учасників терористичної організації.

Окрім цього, частиною 1 ст. 2 Закону України «Про заборону пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії російської федерації як держави-терориста проти України, символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україну» констатовано, що рф є державою-терористом, однією з цілей політичного режиму якої є геноцид Українського народу, фізичне знищення, масові вбивства громадян України, вчинення міжнародних злочинів проти цивільного населення, використання заборонених методів війни, руйнування цивільних об'єктів та об'єктів критичної інфраструктури, штучне створення гуманітарної катастрофи в Україні або окремих її регіонах.

Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» визначено, що збройна агресія російської федерації розпочалася з неоголошених і прихованих вторгнень на територію України підрозділів збройних сил та інших силових відомств російської федерації, а також шляхом організації та підтримки терористичної діяльності; російська федерація

чинить злочин агресії проти України та здійснює тимчасову окупацію частини її території за допомогою збройних формувань російської федерації, що складаються з регулярних з'єднань і підрозділів, підпорядкованих Міністерству оборони російської федерації, підрозділів та спеціальних формувань, підпорядкованих іншим силовим відомствам російської федерації, їхніх радників, інструкторів та іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих російською федерацією, а також за допомогою окупаційної адміністрації російської федерації, яку складають її державні органи та структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та підконтрольні російській федерації самопроголошені органи, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України.

Відповідно до п. п. 6, 7 ч. 1 ст. 1¹ Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», окупаційна адміністрація російської федерації – сукупність державних органів і структур російської федерації, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних російській федерації самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

Тимчасово окупована територія – це частини території України, в межах яких збройні формування російської федерації та окупаційна адміністрація російської федерації встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування російської федерації встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації російської федерації.

Згідно із ст. 42 IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі та додаток до неї: положення про закони і звичаї війни на суходолі (1907 року) територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника.

Водночас, продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації збройного конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами України, російської федерації та світовою спільнотою, 21.02.2022 російською федерацією визнано «ДНР» незалежною державою.

22.02.2022 президент російської федерації, реалізуючи злочинний план, направив до Ради Федерації звернення про використання збройних сил рф за межами рф, яке було задоволено.

24.02.2022 року о 05 годині президент російської федерації оголосив про рішення розпочати військову операцію в Україні.

У подальшому, збройними силами рф, які діяли за наказом керівництва рф і зс рф, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам, складам зброї та підрозділам ЗСУ, також військовими формуваннями рф здійснено вторгнення на територію суверенної держави Україна.

Таким чином, внаслідок розв'язання і ведення агресивної війни, починаючи з 24.02.2022 збройними формуваннями російської федерації тимчасово окуповано

частини території Донецької, Запорізької, Луганської, Миколаївської, Сумської, Харківської, Херсонської областей.

В свою чергу, у зв'язку з військовою агресією російської федерації проти України, Указом Президента України №64/2022 від 24.02.2022, у зв'язку з військовою агресією рф проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до п. 20 ч. 1 ст. 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану», в Україні введено воєнний стан, який діє на даний час.

За викладених вище обставин, 22.10.2014 постановою ради міністрів днр № 40-1 «О создании судебной системы» створено судові органи т.зв. «днр» (які складаються з верховного суду, міських і районних судів загальної юрисдикції, військових судів, арбітражного суду), а також заборонено на території т.зв. «днр» діяльність судових органів України та територіального управління Державної судової адміністрації України в Донецькій області.

22.10.2014 постановою ради міністрів т.зв. «днр» введено в дію постанову № 40-2 «О судебной системе», якою затверджено «Временное положение о судебной системе», а також створено структуру судів т.зв. «днр».

Згідно із «Временним положением о судебной системе», прийнятим постановою ради міністрів т.зв. «днр» 22.10.2014, правосуддя в днр здійснюється у відповідності до конституції днр верховним судом, судами загальної юрисдикції, спеціалізованими судами (ст. 1); суддями є особи, наділені відповідно до конституції днр і законодавства днр повноваженнями здійснювати правосуддя, виконуючі свої обов'язки на професійній основі (абз. 2 ст. 7); фінансування судів днр здійснюється за рахунок бюджету днр (абз. 2 ст. 32).

31.08.2018 постановою «народного совета днр» прийнято закон № 242-ІНС «О статусе судей», відповідно до якого судова влада днр належить лише суддям в особі суддів і залучених в установлених законом випадках до здійснення правосуддя представників народу; судді днр є незалежними і підпорядковуються лише конституції днр і закону (ч.1,3 ст. 1 закон днр № 242-ІНС «О статусе судей»).

За викладених обставин, Бондар Ольга Олегівна, 25.07.1980 р.н., будучи громадянкою України, достовірно знаючи про наявність збройного конфлікту на території України, збройної агресії рф проти України, а також захоплення частин Донецької області та міста Донецьк збройними формуваннями терористичної організації т.зв. «днр» як обставин, що є загальновідомими фактами, будучи обізнаною про те, що на території України діють законні органи судової влади, умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, не сприймаючи державну владу України, підтримала ідеї та погляди терористичної організації т.зв. «днр» щодо нанесення шкоди суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України, та, у невстановлений період часу, однак не пізніше 09.01.2015 розпочала надання іноземній державі та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, добровільно погодившись на пропозицію невстановлених осіб щодо зайняття посади судді терористичної організації т.зв. «днр».

В подальшому, указом голови донецької народної республіки «О назначении судей» від 09.01.2015 № 03 Бондар О.О. призначено на посаду судді Ворошиловського міжрайонного суду м. Донецьк т. зв. «донецької народної республіки», строком на три роки та, в подальшому, перепризначено на вказану посаду указами голови «днр» № 206 від 01.07.2019 та № 422 від 01.08.2022.

Таким чином, упродовж невстановленого періоду часу, однак не пізніше 09.01.2015, Бондар О.О., діючи умисно, розпочала надавати іноземній державі та її представникам допомогу в проведенні підривної діяльності проти України, яка відобразилась у добровільному зайнятті посади судді Ворошиловського міжрайонного суду м. Донецьк т. зв. «донецької народної республіки», складанні у невстановленому слідством місці та час присяги на вірність терористичній організації «днр», а також регулярному виконанні незаконно покладених на неї функцій та повноважень судді, що полягали у здійсненні правосуддя від імені «донецької народної республіки», а саме: розгляді та вирішенні цивільних, кримінальних, господарських справ у судових засіданнях, винесенні від імені т.зв. «донецької народної республіки» незаконних процесуальних рішень (ухвал, вироків, рішень та ін.) – вчиняючи таким чином дії на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України.

У свою чергу, 10.11.2021 на розгляд до Ворошиловського міжрайонного суду м. Донецьк т. зв. «донецької народної республіки», який знаходиться за адресою: м. Донецьк, вул. Любавіна, 4, індекс 83015, слідчим відділом «мгб днр» було скеровано обвинувальний акт по кримінальній справі № 03-1-2021-090-001049 (судова справа № 1/022/121/2022) по обвинуваченню громадянки України Паршиної О.О. 28.06.1986 р.н. у вчиненні злочину, передбаченого ст. 321 кримінального кодексу т.зв. «днр» (*передача та збір по завданню іноземної розвідки інших відомостей для використання їх проти безпеки донецької народної республіки, тобто шпигунство, вчинене іноземним громадянином*).

В подальшому, у період з 10.11.2021 по 29.08.2022 незаконно призначеною суддею Ворошиловського міжрайонного суду м. Донецьк т. зв. «донецької народної республіки» Бондар О.О. призначались та проводились псевдо-судові засідання у кримінальній справі № 03-1-2021-090-001049 (судова справа № 1/022/121/2022) по обвинуваченню Паршиної О.О. 28.06.1986 р.н., досліджувались документи, речові докази, а також безпосередньо допитувались свідки та інші учасники «кримінальної справи».

29.08.2022 за результатами псевдо-судового розгляду незаконно призначеною суддею Ворошиловського міжрайонного суду м. Донецьк т. зв. «донецької народної республіки» Бондар О.О., перебуваючи за адресою: м. Донецьк, вул. Любавіна, 4, індекс 83015, у відкритому судовому засіданні незаконно визнано винною громадянку Паршину О.О. у вчиненні злочину, передбаченого ст. 321 кримінального кодексу т.зв. «днр», та призначено останній покарання у вигляді 10 років позбавлення волі із відтермінуванням відбування покарання до досягнення її дитиною 14 років.

Правова кваліфікація кримінального правопорушення:

Бондар Ольга Олегівна підозрюється у державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній

цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України, а саме у наданні іноземній державі та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України.

Зміст (формулювання) підозри:

Бондар Ольга Олегівна, 25.07.1980 р.н., підозрюється в тому, що, будучи громадянкою України, достовірно знаючи про наявність збройного конфлікту на території України, збройної агресією РФ проти України, а також захоплення частин Донецької області та міста Донецьк збройними формуваннями терористичної організації т.зв. «днр» як обставин, що є загальновідомими фактами, будучи обізнаною про те, що на території України діють законні органи судової влади, умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, не сприймаючи державну владу України, підтримала ідеї та погляди терористичної організації т.зв. «днр» щодо нанесення шкоди суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України, та, із невстановленого період часу, однак не пізніше 09.01.2015 розпочала надання іноземній державі та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, добровільно погодившись на пропозицію невстановлених осіб щодо зайняття посади судді терористичної організації т.зв. «днр».

В подальшому, указом голови донецької народної республіки «О назначении судей» від 09.01.2015 № 03 Бондар О.О. призначено на посаду судді Ворошиловського міжрайонного суду м. Донецьк т. зв. «донецької народної республіки», строком на три роки та, в подальшому, перепризначено на вказану посаду указами голови днр № 206 від 01.07.2019 та № 422 від 01.08.2022.

Таким чином, упродовж невстановленого періоду часу, однак не пізніше 09.01.2015, Бондар О.О., діючи умисно, розпочала надавати іноземній державі та її представникам допомогу в проведенні підривної діяльності проти України, яка відобразилась у добровільному зайнятті посади судді Ворошиловського міжрайонного суду м. Донецьк т. зв. «донецької народної республіки», складанні у невстановленому слідством місці та час присяги на вірність терористичній організації «днр», а також регулярному виконанні незаконно покладених на неї функцій та повноважень судді, що полягали у здійсненні правосуддя від імені «донецької народної республіки», а саме: розгляді та вирішенні цивільних, кримінальних, господарських справ у судових засіданнях, винесенні від імені т.зв. «донецької народної республіки» незаконних процесуальних рішень (ухвал, вироків, рішень та ін.) – вчиняючи таким чином дії на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України.

Так, зокрема, у період з 10.11.2021 по 29.08.2022 незаконно призначеною суддею Ворошиловського міжрайонного суду м. Донецьк т. зв. «донецької народної республіки» (за адресою: м. Донецьк, вул. Любавіна, 4, індекс 83015) Бондар О.О., яка діяла умисно, на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України призначались та проводились псевдо-судові засідання у

кримінальній справі № 03-1-2021-090-001049 (судова справа № 1/022/121/2022) по обвинуваченню Паршиної О.О. 28.06.1986 р.н., здійснювалось дослідження документів, речових доказів, а також безпосередньо допитувались свідки та інші учасники кримінальної справи.

29.08.2022 за результатами псевдо-судового розгляду незаконно призначеною суддею Ворошиловського міжрайонного суду м. Донецьк т. зв. «донецької народної республіки» (за адресою: м. Донецьк, вул. Любавіна, 4, індекс 83015) Бондар О.О., яка діючи умисно, на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, у відкритому судовому засіданні незаконно визнано винною громадянку Паршину О.О. у вчиненні злочину, передбаченого ст. 321 кримінального кодексу т.зв. «днр» (*передача та збір по завданню іноземної розвідки інших відомостей для використання їх проти безпеки донецької народної республіки, тобто шпигунство, вчинене іноземним громадянином*) та призначено останній покарання у вигляді 10 років позбавлення волі із відтермінуванням відбування покарання до досягнення її дитиною 14 років.

**Слідчий в ОВС слідчого відділу
Управління СБ України у Львівській області
капітан юстиції**

Салтиков Станіслав Михайлович

ПОГОДЖЕНО

**Прокурор у кримінальному провадженні -
виконувач обов'язків прокурора
відділу нагляду за додержанням законів
регіональним органом безпеки
Львівської обласної прокуратури**

Гаранджа Тарас Євгенович

Стаття 42 Кримінального процесуального кодексу України
Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;
- 18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

- 1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;
- 2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;
- 3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

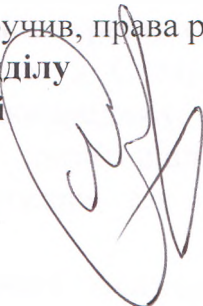
Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний _____
“ ____ ” год. “ ____ ” хвилини _____ 2023 року.

Захисник-адвокат _____

Повідомлення про підозру вручив, права роз'яснив:

**Слідчий в ОВС слідчого відділу
УСБУ у Львівській області
капітан юстиції**

Салтиков Станіслав Михайлович